

IVANA VELIMIRAC

DREVNI DEČAK

Metafor@
2005.

neizvesno nomadstvo predaka,
potonulo u život priobalja
nečitkih zapisa vodenog mastila
u alfabete trgovaca i tkača
i naslage presahlih mora,
kuće nalik na ukotvljene čamce
sve su noći zamišljene i razgrađene putanje i odgonetke
opstale u unazad sklapanim rečenicama,
radi sećanja na dane što ih oduzimaju od svog pamćenja
deleći ostatak slutnji sa telima zaborava, ribama dvodihalicama,
čuvane u tajnoj pregradi,
kao orasi što su iznutra pojeli svoje jezgro od ulja i tvari.

sanja na mrtvim jezicima,
bezazlen u svom znanju,
govoreći mnoge jezike, jednog se govora lišava,
izbegava da progovori
na jeziku od bakra
nezadržanog daha i opisa
nerođenih u mislima nerođenih autora,
čuvar rukopisa i prepisivač u snovima,
izmišljajući i ponovo sastavljajući
zaboravljene reči
bunca drevne stihove jezika čije narode ne beleže njegovi istoričari,
 ono što postaje
 kad jezikom ovlada,
kao da sva lica preuzimaju masku njegovog imena
po trpezama pijanstva,
snovi tragača koji ih odvede zaludnim stazama,
otkrivanju srži,
govoru predmeta,
drugom grehu posle imenovanja,
dozivanju naglas.

iz tkiva mišljenja začinje se misao i mislilac,
svaka bitnost leži u mreži nužnosti,
van domašaja mreže
postaje svoj probni kamen,
istom su verom verovali i ne verovali,
iz iste reke zahvaćena voda i zatrovani bunari u niziji,
ispod praga svesti nužnost polaže u jezik
dar na svitku, poklon bez primaoca
samo je pisaljka u večnoj ruci
veliki diktat, na ostrvu zarobljen naslednik pera,
već razaznaje naspram sebe nemogućnost opiranja
kao zakasnelo svedočanstvo
lebdi lice posvete
i otkucava završni slog,
svako vidi proroka na svojim vratima i apokalipsu u svom dvorištu.

skrio je svoj mali san u useku ispod boka
deo čedno zastrt na svim slikama praotaca
gde su se nogom odupirala deca nošena preko vode
i sada ga prožima nepovratan strah od začeca.

izvodeći poreklo izgubljenog plemena,
između saznanja i ruketvorina,
tamo gde su majkama zvane one starije,
koje su prestale da rađaju,
 zabrane lažnim dopuštanjima,
 nehotična spoticanja,
 žalosti zbog željenog,
u medu čuvane i kristalisane,
činile su se zlatnim sokom slatkog dara,
uveren u zamku proročanstva
začaran mrežama koje su postavili za druge
mислеći da su mu iscertane putanje
prevučene peskom kao kroz iglene uši pustinje,
sam svoj sin, otkupljen za prezrele smokve,
bežeći od njih u smućenog sebe
odraz je predašnje negacije.

čisto od nečistog razdvajajući,
kloneći se i senke semena rubnog drveta
s kraja poznatog sveta,
greha prekinutog pre zrenja zlatne smokve,
u vreme dok se svedočanstva još
nisu razilazila po datiranju stvari,
prebrojavana na dnevnom svetlu,
padajući u nastalu prazninu,
u podnevnu senku,
nerođen pre pada,
strahuje pred snagom,
razdeljujući glagole za čudo
žrtvujući na granicama razlikovanja i razdvajanja,
da odagna prizor bolesti koja napada kožu izjedajući je,
ostao bez belega na telu.

misao o krvi čini da je razum od njene tvari,
usecanjem belega pruža se pamćenje telom,
lišava nezamenljivog prisećanja,
života pretočenog u krv,
odeća od dve vrste tkanina skidana preko glave
na dvojnicima, kumirima,
znak blizanačkog mladunca
pretvara se iz ribe u pticu,
pa u insekta, lebdeću misao,
strateg nad telesnim,
uz dvojicu koja prinose žrtve
na mesto preobličenog žrtvenika,
kamena s likom, ucrtanim usnama
dvojtva oličenog u dvoglasu rađanja iz čaure,
zvečke sa makovim zrnima.

glasovi o ubijanju, trubama i ophodima,
popadalim gradovima prelomljenih goleni,
zgrušano telo ponavlja odjeke,
prsti putokaze i uveravanja,
žrtvuju po vrtovima, prinose mirise na opekama,
njihovi snovi sade gorke trave,
od stola zastire žrtvenik,
sa napola pojedenom hranom,
pokopana, očišćena braća postaju
mesto okajanja željenih smrti,
u snu se zidaju sa starih temelja
od biljnog mastila i ciglenog praha zasvođeni zidovi.

na granicama znanja i iskustva stajavši,
da li su mu ikad pomogle knjige,
rukopisna trpeza, postelja od listova,
stojeći među njima,
nagomilanim putokazima,
protivrečnim,
lakoćom kojom nose težine sadržaja,
deljenu samoću ne umanjujući za polovinu,
idući od mesta do mesta i spuštajući nevidljive jabuke u ruke ljudi
prorokujući da će mucavi poznavati retorstvo
i device mudre i lude biti opismenjene,
zbog bliskosti sa rečima triput brže stareći.

nesiguran na polju pisanja
iskušava put straha do nadlanice,
sigurnost ruke,
korača po hladnom tlu prelamanja
i ne veruje, ne veruje ni čulima ni dogmama,
a nade zove krhkim sestrama još ne preobraćenih,
siguran tek na nesigurnom.

s mitom novog početka skuplja svoje kamenčiće
i pere ih u plitkim kadama otkopanih naseobina
ispod ugljenisanog pepela,
svakom potopu dodajući kapljice ispiranja
iz slanih u slatke vode,
svet je odasvud tek započeto mrtvilo
mlado mrtvilo okušavanja u saznanju,
opire se padu u telo vode
a ptice nadleću širokim lukom kažnjenike
koji dovlače nanose katrana sa stena kao so iz mora.

sa obala kolonija,
sa ruba civilizacije od praha oživljene,
zlatna doba idile zaključana u kamenu šaru,
vrednosti metafore preračunate u valutu pomoraca,
kopirajući prirodne forme izdeljane suvenir-figurine,
izostavlja suvišne potrebe, želje,
izlazi iz obrisa svojih udova,
zaobilazi netaknute pogledom.

govorom je udaljavao i bliske predmete,
nestrpljenja odbačenih glasova,
od tada ćutnjom i zapisivanjem bar im senke na trenutak zadržava,
teksture, zarobljena tela kretanja,
da su bili svesni gledanja izgubili bi veru u proročanske snove,
spavači u nesvesnosti htenja,
mediji za lakoverne i nećutljive,
nije dovoljno biti izbačen osekom na čvrsto,
ni novorođen ni mlad, a po prvi put osećati i pisati,
između bića i stvari,
pred drugima spajati svakodnevnu reč s mislima odsutnog.

pred drugima spaja svakodnevnu reč s mislima odsutnog,
najdivnije stvari su one jedva slućene,
surovog na način pripitomljene životinje,
Polifema strasti odgodiće,
očinstvo mu se našlo na Lajevom putu,
vraćajući se sa igara kockicama,
a govor je postao dozivanje zidova pećine,
drugim se zove onaj što preotima i lišava,
samog sebe drugim zove.

dan gošćenja obnavlja svoje trajanje,
ponude u telima prožetim rođaćkom krvlju,
putevima izlaska iz grada
snovi se vraćaju i upućuju na svratišta,
do njih se dolazilo preko dva puta,
luka napetog od pravolinjske putanje
koju su činile tačke mesta rađanja i žrtvovanja,
plamen koji dlan razgoreva na svojoj koži
podjednako je udaljen od oba centra i pola.

kontemplira o mimetičarima i poklonicima arabeske,
hodočasnicima geometrijskih mitova,
sklopivih kao zglobovi Dedalovih mašina,
odbrojen slučaj u krajnjoj računici doba,
s one strane tečnog ogledala predstava,
govor drugih usteže se da proviri,
ali donosi izveštaj,
misao sklonjena dalje od reči
formira se sama od isparenja,
otežava u sebi samoj,
a kad se pređe kružna putanja
moći će da bude sagledana
Ikarova mehanička maslina.

spoj nevinog i učiteljskog,
koji sve zna i razume i jedino se čudi
širini i mogućnosti u sebi sklopivoj
između ukopanih hodnika
gde samog sebe kao lavirint sagledava
malo božanstvo od praha što se nikad ne prizemlji
gasi sveće zalutalog hodočasnika
samo u sebi svoje vernike sa verovanjem izgubilo
začutilo pred njima, još gladnima reči

u samoći započinje imaginarni život
nadalje ne ometan zahtevnim prisustvom drugih
umnožava se stvarnost
nikad ne videti stvari jednom
ne posedovati malu propusnost za vreme
a ne beležiti senke oko nepomičnih
i trošenje kopči sandala putnika na daleko,
nevini učitelji zalečiće prazno mesto čežnje.

kada je saznao za one koji nose knjige o vratu kao svoju sudbinu,
kao pogled niz vodene predele na koje se spuštaju hladnoće i mrazevi,
prevaljivanje razdaljina u tekstu pružalo je drugačiju perspektivu,
čudne se stvari ispisuju i mimo proročanstva,
čak i savladani osećaji tuđenja
svedoče o nepripadanju,
povratiti trenutak odricanja zaboravivši od čega se odricalo,
da nose knjige kao svoje svedoke, kao pružene dlanove
za dan vere i sate sumnje, trenutak slave i sekundu kolebanja.

pokušaj da se živi mudro,
da osujeti lađe čija se jedva razaznata jedra,
ni bela, ni crna,
beskonačna siva skala
valerskih preliiva duše,
obnavljaju na horizontu,
zaobilaznim međumorskim prolazima
ispitujući ćud,
od kože praveći pomorsku mapu vetrova.

povremenim ispadanjem stvari iz ruku
oglašavaju se prenosiva božanstva,
pokretljiva i prilagodljiva,
i prijaju im peani i žrtve drugačijih krajeva,
oseća tromost materije, neguje odraz njihovih stanja,
držeći se zajedno sa nagoveštajima odvajanja,
ostajanja u samoodredivim osobinama,
san na izmaku dana
nenaslućeni san koje obuzima
žive i nežive, proverava njihove mogućnosti,
kušanje i zadatak uosećavanja.

stvari ispale iz ruku,
zaturene i zaboravljene
predaju svoje trajanje,
niz stub prazne unutrašnjosti
kreću se u padu
različitim brzinama
zavisnim od prostiranja tela
i usamljenosti predmeta
čistija od vakuuma i nedoslednija
anatomija trpnih stanja
skica je njegovog kretanja.

smišlja merni instrument za gravitaciju rečenice,
začeće u nevinom najveći je bol,
mnogoznačnosti i različitosti verovanja jednoga,
da pravedan nije samo pravedan,
sablažnjiv na tuđe vere onih koji veruju u isti,
duguljaste bube sa nožićima i makazicama na kraju tela,
po zidovima, ćupovima, pukotinama
dube put, izgubljene,
da li onaj ko dobija poklonjenu zemlju
istinski bira među rasprostrtim nizijama,
gde ga vode meditacije oko darovanja, biranja i posedovanja,
geometra, kormilara u jeziku,
gosta i čuvara na krovu, glasnika u unutrašnjem sluhu.

prebrojavši mediteranske jezike došljaka,
može da tvrdi da su
sve priče zaposele svoje jezike
i iskrčavanje se odužilo u nedogled,
draži im nozdrve pripovedno lukavstvo
da drugačije obožavaju bogove
svoje im prinoseći profile,
da mere vreme promenom crta božjeg lika.

starce odlikuje privremena naklonost zori,
neočekivano probuđena iz doba
koje sećanja ne posećuju,
u trzajima izmaknuti otkucaji,
preciznost nesigurnog dovedena do teoreme,
jutrima prelomljeni dani odricanja,
u monologu zaključan svet,
odavno znan kao ispreturan,
i prećutane istorije srca,
prelaze na drugu obalu bez otrežnjenja,
deci nadevaju strašna imena proroka i imaju vremena da čekaju.

prepoznaje ilovaču u ljudima
na svima je trag suv, prošao kroz vatru,
okrznut i zapečenom korom presvučen,
i tamo gde svi upiru prstom u vode i nadevaju imena toku,
svoje poreklo usecima obeležavaju,
u njegovim se očima rastvaraju do zemljanog elementa

ponekad je biće svratište vetra,
mesto rojenja, privremeno odmorište,
retki među njima su deca vazduha,
oni najmanje svesni,
čije su reči svedočanstva nemih,
samo prenosiooci, alatke znanja.

posle pisanja svim načinima i pravcima
po raznim površinama i materijalima
ostao je sklon pesku,
kolebljive puti,
oštreći pisaljku u uglu usana
sačinio je knjigu skivenih značenja
i tumačenja snova,
pokretom molioca primiče svoje lice ogledalu
linija mekog prevoja brade
predskazanje je malaksalosti tela.

krotka ljubav s nevidljivim
štedela je dane,
 odavno mrtav i u priželjkivanjima,
 po svojoj slici građen, po sebi napušten,
žeđi maslina su neprimetne,
kao kora ćutanja stare,
rađaju gorke plodove,
sanjajući o slasti,
mogućim svetovima što gaje kćeri pustinje,
mravinjake posećuju da se uvere ulovljeni lovci,
sami svoj sopstveni plen, nižući brojanice usamljenosti,
dvojniki, anđeo i brat,
 između dve kopče, dva boda.

praznina svih nastambi,
dani kao senke proticanja vremena, plitka korita toka,
gde se opravdavaju trajanja kroz sve metamorfoze,
gde preosetljivi nose nasleđa preko svojih snaga,
ukrščaju se putevi na kojima se nemo i ukopano stoji,
sa onima prometnim - skice fasada, duha i zakona, duše i zaklona,
teme po ko zna koji put odricane od svojih poslednjih svedoka,
skrušen kada bude po iščekivanjima,
a iščekujući svakodnevne uzlete i obrušenja u drugima,
prekobrojn timer letovima nad naseobinama,
delove života dočarane
u priručnim sitnicama zadržava,
u sluhu napregnut zvuk,
na ivici rođenja treptaja i drhtavice,
što proriče oblik nedovršenoj skici,
na tragovima počiva neodvojena,
jedinstvo je sa dva lica,
smiriti sobom žudnje koje sebi i drugima prilaze,
kao što kruška za sebe svaka nepravilan profil ispisuje.

zapućen u pustinju radi posmatranja crta svojih crta,
čiji je oblik zaustavljen pokret duha,
zato u lica ne gleda po pripeci,
u vode što poniru ispod dubina peska
potapana su iskrivljena osećajna ogledala,
prevrtana naličja povratkom u misao,
nepresušni izvorski otvori, slavine zaveta
kao nalaženja zaboravljenih stvari
zanemarenih u nepriznatoj prisutnosti svakodnevice,
prisnih sfera končanih prepleta, čvorova,
izlivene suze na neupaljenim svećama,
slike starenja kao zastori, pokrovi,
pesak isijava nedovršenim pričama i nesavladanim govorom.

mladi bog gori na krilu dve majke,
preobilje želja u reči koja se opredmećuje,
kušatelj iluzija kao na sajmu vina, s čašicom o pojasu,
koncentrično ispisuje iščitane nazive mesta,
imena kao godove trajanja,
požar na pesku, plameno grmlje
i pucketavi sloj na površini,
uz put, fatamorgana vatri,
čadave tavanice spavaonica za putnika između reči,
podignut pogled suočen sa citatnim zapisima,
u vazduhu uzdignutih kula
opasanih strmim vrtnim stazama,
nelagodama jezika lažne majke.

ukazuje, a ne označava,
zakonodavac neodlučan
između simboličkog i logičkog,
obeležava ploče zakona i zidova,
ulaza u hramove,
belim tragom
sa dlana prešlim preko obraza,
nepomiren s pravom na krađu,
izbeljenim licem,
i učenjem novog jezika,
opovrgavajući prostiranje predanja
prenosivog kao kovčeg,
sećajući se reči rođenih u preseku prostora odlazaka,
lišenih pokrova i poslednje opomene,
naizmeničnog bdenja i grozničavog ispunjenja,
učio je starce ispred hrama, a sada s godinama biva sve mlađi.

pred očima mu se razvija trn mučenika
i već pozivaju glasovi što se uče u eshatologiji
oglašavaju se mukli od tražnje i pomilovanja
znak od papira kidan na vetru
ukrštene sudbine gledaju se iz ljuštura
i odagnana neverica da se petlovi noću natpevaju,
odlaženja u nemogućnosti izbavljenja,
kada se prokletstvo prihvata,
pomračeni vrtovi i zanemele vode,
a iz bunara obezglavljena tela
oskrnavljenog devičanstva,
figure osvrtnja, crteži unutrašnjih pobuda,
kamen koji je zaobišao jedne
postaje obličje drugog,
nosi težinu oblikovanja sudbine.

dlanovima obujmljeni dani sabiranja i rasipanja,
ptica koja je u vazduhu snela tri jajeta,
na jedno zaboravljajući,
nevidljivi principi, okamenjeni uslovi,
odsutnijim bivajući i odsutnijeg gledajući
preko značenja i tkiva plodova,
podsećaju na sinovljevo odricanje,
na svakom koraku otvaraju simboličko jezgro
i draže skrnaveći pogledom u nepristupačno.

u čekanju plovidbi iza zaklona,
strahovanje od nenalaženja pred svitanje,
najave kišnih doba, senke ptica na licu,
povezanost dana preko slanih isparenja,
tovari revnosti na kamenim brodovima,
među amforama čestitosti,
vraća se da se da bude suprotnost svemu
što ga je zasenilo u gradu od soli,
gde su hramovi poplavljeni, nalik plitkim jezerima
utvrđenja pognuta nad nevidljivim morem
čiji su luke sačuvane u mozaiku na većnicama i opustelim ribljim pijacama
zauvek potopljene senke voda
između kade za pročišćenje i noža za žrtvovanje i obrezanje.

belo seme u zelenom plodu, otrovano,
u još neotvorenom,
neotkinutom od peteljke,
kada je danonoćno mamilo na raspuknuće
kao voće okrutnih boginja
sa hiljadu unutrašnjih očiju
sa belom zenicom svakog oka
okrenutom unutra, od zbijenih pogleda,
vidovito, krvavo i za svaku drugu svrhu izgubljeno,
hiljadu svetova začinjući,
bez rodonačelnika, bez strave,
sa svešću propadljive samoće,
belo seme u zlatnom plodu, istrulelo.

DODATAK DREVNOM DEČAKU

Dužnosti Hesperida

Raspalo se na ostrva kopno Hesperida,
u plutajućem arhipelagu,
dužnosti Hesperida
kao čuvarke i kao čuvanih,
u zraku su oblikovan plod,
podoban onom koji se oko njega obavija,
podoban obliku obuhvatajućeg i čuvanog,
traži oblikovanje čuvara,
uvežbavanjem veštine u zraku
blažiti granice nevidljivog,
iz radova svakodnevnih žena sa tajnim talentima
ne podmlađivanih svojim porodom
gledajući smrt i rasplodnju
u obliku izlivene i zaključane

u zraku oblikovati plod i biti čuvar njegovih senki u vetru,
blažiti granice nevidljivog rubom stvarnosti i opredmećenja,
na spojevima mnogobrojnih stvarnosti,
zatočenice čuvarnosti,
čuvarke koje postaju čuvane,
izrastjući iz jednog sna u naredni,
u narednom se već pokriva,
neviđeni dečak Hesperida,
skriveni plod.

Sa Polifemovog ostrva

Trostruko,
isprepletano biće,
starinski ostrvski mit,
pećine čiji su prilazi neprohodni
između visova od soli i voda,
pod divljom lozom.
Zaboravljaju se u telesnim moćima
oni koji nisu ovladali ljudskim umešnostima,
lukavstvima ukrotitelja prirode i sebe,
lepih lažljivaca,
sa tri strane koje okuplja
jedna rana,
put grožđanog soka,
saznavanjem mogućeg kroz metamorfoze i
neodmerenošću gubitka prema svom pronalaženju,
nemogućnošću približavanja i odmeravanja pri suočenju,
šaljući poljubac kroz list loze
nazubljuju sećanje nalik na njegov rub,
bledu poledinu,
svetliju senku,
skriveniju ranjivost
pod pitomijim suncem
gde se, prožeta nervaturom
unutrašnjost predaje krhkoj spoljašnjosti
što povezuje dlan i list,
život bršljana i njegove stene.

Usniće razboj Polifem,
usniće ga u krvavom oku.

Zmijska staništa

U susretu
posle neizbrojanih
godina
u snu
nimalo ostareo,
iz klupe iza nje,
plavokosi dečak
sa očima devojčice,
otkriva joj zmijska
staništa na posve
ljudskim mestima,
u pukotinama kuća, dovracima,
prozorskim okvirima, neprimetnim,
ali nimalo zapuštenim
skrovištima živog doma.
Nosio ih je kao đinđuve oko članaka
i puštao kratka tela
sa mastiljavim trouglastim glavama
kroz proreze na kapiji
kao svoju prethodnicu.
Da li noseći detinjske opomene
ili pleneći jedinom svojom umešnošću,
sad svaki ugao izgleda kao
mogući prevoj njihovih tela,
zimskim snom opijenih,
sklupčanih u omču pretnje.
Ko uputi na zmijski trag,
načinio je od očiju dužnika
za preterane opreznosti i
nemire podneva u odsustvu senki.

Arahna, Arijadna

Arijadna:

Sačekao me je sopstveni beg,
a mislila sam da sačekuju samo manje prisne
stvari,

beg od Arijadnine niti,
Arahninog konca,
Penelopinog paranja,
upleteno sapelo me je uže,
i samo sačinjeno od toliko upredenih,
svijeno, kao majušna zmija,
iščekivanje drugog,
ogledanje u radu,
rad umesto predavanja,
i njihov zajednički malaksali splet,
još na klupku,
skinut sa tkanja,

Arijadna
i Arahna iz svog pupka, svog creva
među prstima Penelope

skliznulo
iskrzano
protkano.

Konac na drugom kraju, već se raspliće.

Arahna:

A sve je bilo u koncu, sve u senci,
u senčenju iz kojeg izniču svi oblici,
svi probuđeni, u rano jutro gde su obrisi oštrij,
dok se ne opara njihov jasan rub na svetlu dana,
dok se ne povrate, u oštrini sumraka.
Nadalje pitanje je bega, sunovrata, glave o koncu,
kako se suočiti sa vlastitim likom.

Penelopa:

Znati za obe, ne biti ni jedna,
znati za obojicu, ne reći ni jednom,
zameniti dan za noć, predivo za tkanje,
tkanje za prihvatanje, laž za vinske amfore, amfore suza.
Konac je moj lutajuć vitez, jedini koji zna,
ljubavnik mojih noći, ispovednik

pre nego što je duša i sročila reč,
pre nego što se u reč uselio greh.

Arijadna
i Arahna iz svog pupka, svog creva
među prstima Penelope

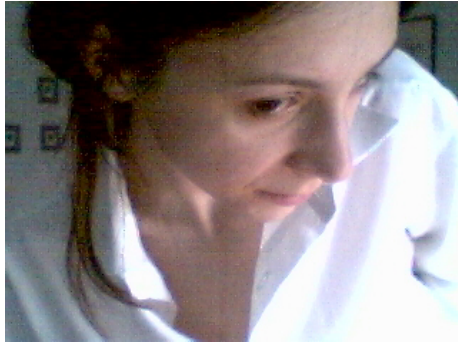
sklznulo
iskrzano
protkano.
Konac na drugom kraju, već se raspliće

DODATAK OVOM IZDANJU

Prust umire u snu

Na ogromnom prekookeanskom brodu
plovi umorni pisac
tek porinut, odbacuje sve slike,
analogije,
simbole,
mirise cigareta i postava,
otežao od sećanja po koja kasni zaborav,
osmesi i učtivi nakloni suzdržanoj seti,
podozrivi u svojim simpatijama,
deo življenja među strancima.
Na hladnoj noći plovidbe kroz crni glečer provučene
hteo bi na palubu, na most do ograde,
ali vratiše ga zbog lakog odela.
Sledeće, još hladnije noći,
u ogledu u kom bi se u njega večno utisnuli
pejsaži na vodama,
čija je svaka kap umesto toka
teško i sporo otapanje
zbi se isto,
vraćaju ga, ogrnutog mokrim šalom.
Pokušao je ponovo,
i svaki naredni put,
malaksavao pred neumoljivošću svoje srčanosti
zadržane do metalnih vrata
sa okruglim prozorom na orošenom čeliku.
Jedne od noći upornosti i samosavlađivanja,
nastojeći da nađe izlaz u školjki crnila,
iz limenog tela što plovi, rani ga
malim vajarskim dletom u stomak
nepoznati zavidljivac,
taman kao središte leda,
i sa pomešanim telesnim tečnostima,
nijednom ne pogledavši koliko malecna i
beznačajna je rana,
teturajući se po brodskim salonima,
sa ogledalima kao odrazima u ledenom bregu
što se jedan iz drugog rascvetavaju
u agoniji, pred očima već rezignirane majke,
umire u svom snu,

ne stigavši da poveruje kako je sve bilo preispitivanje poetike.

Ivana Velimirac (1976, Beograd)

Diplomirala na katedri za Opštu književnost i teoriju književnosti.

Dobila je za *Drevnog dečaka* Brankovu nagradu (2003).

Piše na granicama žanrova, prevodi sa francuskog i engleskog jezika.

Trenutno na doktorskim studijama na Sorboni proučava Montenja.

Na naslovnoj strani:

Ž. Kokto, *Orphée lauré*, 1951.

